

Erstatningssummernes Anvendelse end de hidtil gældende. Den stødende Sammenstilling af Kvinder og umyndige Personer er undgaaet. Dernæst er der givet Raadet en større Frihed med Hensyn til Beløbenes Anbringelse, hvor en Indgriben skønnes nødvendig. Efter den gældende Lovgivning er der — undtagen hvor der er Tale om Kvinder og om umyndige Personer — kun givet Raadet Valget mellem Udbetaling til fri Raadighed og Indkøb af Livrente, det sidste endda begrænset ved nogle ret vilkaarlige Aldersgrænser. At indkøbe Livrente til yngre Personer er i Almindelighed lidet anbefalelsesværdigt, fordi Kapitalen gaar tabt, og vedkommende dog ikke opnaar synderligt mere end den almindelige Sparekasserente. Det vil i mange Tilfælde være langt heldigere at indsætte Beløbet i en Sparekasse og at give formaaltjenlige Bestemmelser om Raadigheden over det. Medens Raadet bør have uindskrænket Bestemmelsesret over Erstatningens Anbringelse, naar Talen er om umyndige Personer, Personer, der er abnorme paa Grund af Aandssvækkelse, utvivlsom Drikfældighed o. l., samt efterladte efter omkomne, synes der ogsaa at være Anledning til under andre Omstændigheder at give Raadet Mulighed for at gribe ind, naar Invaliditeten er meget stor og en daarlig Anvendelse af Erstatningssummen derfor særlig skæbnesvanger for den paagældende. Naar man har tilføjet, at dette navnlig skal ske, saafremt det anbefales af vedkommende Forsørgelseskommune, skyldes dette, dels at Kommunen maa siges at være særlig interesseret i, at Erstatningen ikke forødes, dels at Raadet allerede nu i ikke faa Tilfælde ved Gennemførelsen af Loven af 27. Maj 1908 indhenter Erklæringer fra Sogneraad om den rette Anbringelse af Erstatningsbeløbet. —

Sjette, syvende, ottende og niende Kapitel indeholder Bestemmelserne om, hvem *Forsikringspligten* angaar som forsikringspligtige og forsikrede, samt hvem der har Adgang til at tegne frivillig Forsikring. Som tidligere berørt er Forsikringspligten gjort almindelig, for saa vidt som den rammer alle Arbejdsgivere med de i Loven gjorte særlige og ikke betydelige Undtagelser. Naar hver Hovederhvervsgren dog i Lovforslaget er behandlet for sig, skyldes dette dels, at særlige Bestemmelser paa enkelte Punkter er nødvendige, dels at Arbejderforsikrings-Raadet fremdeles er foreslaaet delt i forskellige Afdelinger, hvis Omraade bestemmes ved de fire Kapitler.

Sjette Kapitel omfatter som det vil ses, navnlig Arbejdsgivere i *Industri, Haandværk og Handel*, men tillige andre Arbejdsgivere saasom Husejere, der antager Arbejdere til at udføre Vedligeholdelsesarbejder ved deres Ejendomme o. s. v. Naar Lovforslaget saaledes overskrider den Grænse, som de fleste Ulykkesforsikringslove, maaske med Undtagelse af den engelske, drager for Forsikringspligtens Omfang, skyldes dette naturligvis i første Række Ønsket om at give Arbejderne i de nævnte Virksomheder en Beskyttelse, som de ifølge deres sociale Stilling og økonomiske Kaar kan tiltrænge. Det synes eksempelvis urimeligt at medtage Landbrugets Tyende, saaledes som Forholdet er i den bestaaende Lov af 27. Maj 1908, ikke alene naar det deltager i Erhvervsarbejde, men ogsaa naar det udfører huslig Gerning, og samtidig at udelukke andet Tyende fra Forsikringen. Imidlertid er adskilligt Arbejde af saa tilfældig og ganske forbigaaende Art, at Forsikringens Gennemførelse vilde støde paa store praktiske Vanskeligheder, og man har derfor i § 50 foreslaaet en Undtagelsesbestemmelse, der tager Sigte paa saadanne Forhold.

§ 51 indeholder en Bestemmelse om Familiemedlemmernes Forsikring, der har et Sidestykke i Loven af 27. Maj 1908. Den synes at være paa sin Plads her, selv om Familiemedlemmernes Deltagelse i Erhvervsarbejde er mere almindeligt i Landbruget end i andre Erhverv.

Som det vil ses omfatter Lovforslaget hele Kontor- og Tegnesteuerpersonalet, undtagen dem, der har over 3,000 Kr. i aarligt Vederlag. Herved bemærkes, at Fortolkningen af det i den nugældende Lov af 7. Januar 1898 § 2, 1ste Stykke, forekommende Udtryk „den teknisk-mekaniske Del af Virksomheden“ har voldt saa store Vanskeligheder, at det allerede af den Grund vilde være ønskeligt at undgaa det. Dernæst indgaar der under sjette Kapitel mange Virksomheder, som ikke kan siges at have nogen „teknisk-mekanisk Del“. Men endelig maa dette Udtryk siges at indføre en altfor snæver Begrænsning. Som det vil være bekendt, har man f. Eks. ikke ment, at Fabrikkuske o. lign. under Udførelsen af deres almindelige Kuskegerning kan siges at være beskæftigede i den teknisk-mekaniske Del af Virksomheden. Endelig maa det i det hele siges at være uforeneligt med den Udstrækning af Forsikringen, som tilstræbes ved Forslaget, at udelukke Kontorpersonale